

BODEN-BODVA

2016. június | A Bolyai Önképző Műhely lapja | 5. évfolyam, 9. szám

HULLÁM
3. oldal

BARTIS ATTILA
8. oldal

GRIVIM
6. oldal

SÉFSZTÁROK
9. oldal

Kedves Szerkesztőség! Kedves Olvasók!

Elvégezvén a Bolyai harmadik évét is, itt az idő, hogy hagyományosan továbbadjam a Bon-BOM-ot egy még jó ideig aktív tagnak. Nem mondom, hogy nem lesz nehéz. A havi egy szám összeállítása hangsúlyos részét képezte az életemnek, és előnyt élvezett sok más kötelezettséggel szemben – amihez a szerkesztés élvezete nem lett volna elegendő. A két év során 24 számot hoztunk össze közösen ezzel a fantasztikus csapattal. A „csapat” aktív tagjai évente-félévente sokasodtak, cserélődtek, és ettől még színesebb, még lelkesítőbb volt a közös munka.

2014 májusában Bere Anikótól azzal a felszólítással kaptam meg az újságot, hogy pezsdítsuk fel, vigyünk bele életet. A szeptemberi tábor után egy olyan csapatban találtam magam, ahol mindenki teljes gőzzel ezen dolgozott. Előfordult, hogy minimalizálnunk kellett az egyes cikkek terjedelmét, mert nem fértünk bele a húszra bővített oldalszámba sem. Látva a szerzők csalódottságát, ilyenkor egyszerre sírtam és örültem. Nem is egy szerzőnk cikkei pár hónap után egész rovattá álltak össze. Ez a sok apróság tette számomra felejtethetlenné a közös munkát.

2014 szeptemberében történt az is, hogy megérkezett mellém Büki Dani tördelő-grafikusként. Szakmai rátermettségét nem kell dicsérnem az olvasóknak. Azt viszont kevesen tudják, hogy a szerkesztéseknek milyen mértékben növelte az értékét mind szakmailag, mind élvezetileg. Mindig azt remélem, hogy életem során sok kollégámmal leszünk ilyen jó hatással egymás munkájára. Azóta nemcsak egyik legkedvesebb barátommá vált, de a szakmai eszmecseréink is kiterjedtek a hétköznapiakra. Saját sokrétű fejlődésem mellett ezt a barátságot is köszönhetem a Bon-BOM-nak.

Úgy vélem, a kitűzött reformokat teljesítettük, tőlünk telhetően felvirágoztattuk a lapot. Az olvasók elismerései mindig nagyon sokat jelentettek. Most nyugodt szívvel adom át a stafétát Rákóczi Adrienn-nek. Nem véletlenül és nem kényszerből esett rá a választásom – a lehető legjobb kezekben lesz az örökségünk. Támogatásotok őt is olyan nagy szeretettel, mint amiben nekem volt részem.

Komlói Réka

Impresszum

Szerkeszti: Komlói Réka

Munkatársak: Büki Dániel, Kelemen Luci, Rákóczi Adrienn

Grafikus és tördelő: Büki Dániel

Szerkesztőség: 1148 Budapest, Örs vezér tér 11. fszt. 1.

E-mail: bom@e-nyelv.hu

Honlap (korábbi számokkal): www.bolyaimuhely.hu

Alapítva 2011-ben.

A Bon-BOM című lapot a Médiahatóság 2012 októberében nyilvántartásba vette.

Megjelenik 2016-ban a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

Mindenkit beborított a Hullám

Film- és autokráciakritika

A DUE 2014-es médiatáborában is megnéztük Dennis Gansel fasizmussal foglalkozó filmjét – és nagyon érdekes volt látni, milyen beszélgetés alakul ki róla egy nálunk kicsit fiatalabb korosztály tagjai közt. Főleg úgy, hogy az elején még nem is tudták, mire megy ki a játék...

Nagyon érdekesnek találtam a diskurzust, bár – lévén esti tábori program – kényszerűségből mellőznünk kellett a sok izgalmas vadhajtást. Nem is kérdés, hogy nem lehet fél-egy órában értelmesen beszélni a kommunista Kína autokrata rendszeréről és hazánk poroszos oktatásáról, főleg nem egy nyolcvanfősre duzzasztott társaságban. Ez a létszám azonban jól megmutatta azt is, mennyiféleképpen értelmezhetőek napjaink komplex problémái, eszközei és fogalmai már fiatalon is.

Jó tanár volt-e Wenger? – vetette fel a kérdést Balázs Géza, és – talán közgázos tanulmányaim miatt – úgy éreztem, hogy a kérdésfeltevéssel máris kisiklott kicsit a beszélgetés. Elvégre mindannyiunk számára mást jelent a „jó tanár”. Lehet, hogy valaki, akivel nem értettem egyet, valójában ugyanazt gondolta főhősünkről, mint én, csak számára az nem fedte a jó tanár definícióját. A fogalmi kérdések tisztázása borzasztóan fontos kellene

hogy legyen bárminemű vita előtt; s bár a film remekül, félreérthetetlenül alapozta meg az autokrácia fogalmát még a laikus néző számára, úgy érzem, a mélyebb diskurzust ellehetetleníti az, hogy – és ez sajnos korosztályi kérdésektől független – a demokrácia, a sajtószabadság, a függetlenség eszményeiről aggasztóan változatos fogalmi rendszerrel rendelkezünk ahhoz, hogy „alapozás” nélkül érdemben tudjunk beszélgetni róluk.

Ha már értelmezés: személy szerint úgy érzem, hogy nagyjából ideális tanári tulajdonságokkal rendelkezik egy karizmatikus, diákjait lekötni képes ember, aki nem veszik el a részletekben, és átélhetővé teszi a tananyagot. A tény, hogy emberileg tökéletlen – nem veszi észre labilisabb diákjainak veszélyessé váló megnyilvánulásait, és napokig nem látja meg, hová vezet az, hogy szinte istenítik őt – számomra nem változtat ezen. Hibái extrém helyzetben ütözködtek ki, erősségei pedig egy általános iskolai matematikaórán is megmutatkoznának.

A film az oktatási kérdések mellett persze történelmi gondolatokat is felvet. „Akik nem ismerik a történelmüket, arra vannak kárhozhatóak, hogy megismételjék azt” – tartja a bölcs mondás (George Santayana 19. századi spanyol filozófus – *a szerk.*). Szinte

természetes, hogy a drámai hatás kedvéért jelentős, időnként megmosolyogtató túlzásokba esik a mű – ez azonban, úgy érzem, elkerülhetetlen, ha valaki alig hat napba próbálja bele-sűríteni egy diktatórikus rendszer kiépülését. Fontos ebben a filmben az, hogy mennyi mindent nem mond ki – és ezért talán nem volt ideális választás egy esti médiatábori vetítésre, még akkor sem, ha témájánál és jellegénél fogva nagyon értékeltem a választást. Másodjára nézve megannyi párhuzam és apróság ötlött a szemembe, amit annak idején egyáltalán nem észleltem – ki tudja, ez talán a korral is jár. A rendező nagyon figyel arra, hogy

a kamera egy pillanatra se álljon meg, és még a párbeszédese, osztálytermi jelenetek se legyenek unalmasak vizuálisan; a náci Németország történetének fontosabb momentumai is újra meg újra visszaköszönnek kicsiben...

Mindemellet ez egy abszolút német film. Bár univerzális témákat érint, alapvető fontosságú a történetben a helyi közeg és aktuális problémái. A török bevándorlóktól kezdve Kelet-Németországon át a nácizmus örökségéig – amivel, mondanom sem kell, egyetlen országnak vagy kultúrának sem kell olyan mértékben megküzdenie, mint nekik – megannyi ilyen gondolatot is felcsillant, mely

a „laikus” nézőnek könnyedén elkerülheti a figyelmét.

Nem lenne teljes ez az írás, ha nem említeném meg azt, ami hosszú évek óta nem hagy nyugodni a filmmel kapcsolatban, és máig az első dolog, ami eszembe jut róla. Ez a film a modernitásról szól, napjaink felnövekvő generációjáról. Rólunk. Gyakran vagyunk céltalanok, elhanyagoltak, sokan szomjazunk egy vezető után, akit követhetünk. Privát szféránk – részben önként, részben tudatos döntéseink révén – folyamatosan zsugorodik. Egy délután sem kell ahhoz, hogy a mozgalomnak weboldala legyen, gyerekjáték az internetről fegyvereket szerezni. De kérem, ha egy ilyen világot ábrázolunk, demonstrálandó, hogy ebben az elképesztően felgyorsult, kicsit talán kiszolgáltatott társadalomban is könnyedén létrejöhet az autokrácia, miért telik napokba a tanárnak, hogy megtudja, mennyire kicsúszott az irányítás a kezéből? Egy víztorony vandalizálása, egy puccos étterem üvegfalának szétgraffitizése (megannyi más mellett) azonnal hírértéket nyer. Nem volt akár egy másik tanár, aki összekapcsolta volna a két eseményt, ha már főhősünk valamiért napokig nem foglalkozik a hírekkel?

Természetesen ennek narratív okai vannak: sok tény és némi realizmust is feláldozott a film azért, hogy a lehető leghatásosabban közvetítse üzenetét. Reménybeli íróként, novellistaként teljesen átérzem az ilyen megoldások

szükségességét – a megoldás azonban mind a mai napig nem hagy nyugodni, mivel úgy érzem, aláássa a film egyébként pokolian erős üzenetét.

Befejezésképp még pár szót a befejezésről. A zaj, a kakofónia, a szándékosan lelassított séta a rendőrautóig, a nagyon hosszan kitartott közeli a tanár fején a rendőrautóban... patetikus megoldás, ami nem feltétlen baj, de nem illik a film korábbi realista megoldásaihoz. Talán azért esett erre a választás, hogy aláhúzza a Hullám-tagok (és az autokrata rendszerek híveinek) nagy tévedését, miszerint „rengeteg jó tulajdonsága volt a Hullámnak, volt pár túlzásunk, de kijavítjuk őket”. A történelmi tapasztalatok is azt mutatják, hogy hosszabb távon nem vezethet jóra egy olyan közösség, ami elpusztítja az egyént, és ellenségként tekint minden kívülállóra. „A monarchia egy genetikai lottósorsolás, és előbb-utóbb garantált, hogy jöjjön egy idióta, aki mindent összerombol” – egészen relevánsak John Oliver szavai, melyek már önmagukban is rendkívül komoly kritikái a hosszú távú egyszemélyi uralomnak. És akkor még nem is beszéltünk a kisebbségek diszkriminálásáról vagy megannyi egyéb fontos jellemzőjéről – mind olyan kérdés, amit a *Hullám* is felvet, és sajnos nem lehet egy este alatt nyolcvanadmagunkkal megfelelő alapossággal kibeszélni...

Egyszer volt, hol nem volt...

A Grimm testvérek

...az Óperenciás tengeren is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, élt két fivér. Igazából kilenc, ám a mi mesénk szempontjából csakis ez a két fivér számít: Jacob Ludwig Karl Grimm (1785–1863) és Wilhelm Karl Grimm (1786–1859).

A Grimm fivérek – az egyszerűség kedvéért nevezzük így őket – egyszer azt mondták apjuknak: „Hej, apám-uram, mi most elmegyünk szerencsét próbálni! Addig haza sem jövünk, amíg híres nyelvészek, irodalom-történészek és írók nem leszünk!”

Volt ám otthon nagy sírás-rívás, mikor a két fiú útnak indult! A fivérek éjjel-nappal gyalogoltak. Útjuk sokféle vitte őket: tanultak a Marburgi Egyetem jogi karán és csatlakoztak a „heidelbergi romantikusoknak” nevezett művész- és tudóscsoporthoz.

Ám minden hiába, a fivérek csak nem váltak híressé! Egyszer aztán, mikor már végképp elcsüggedtek: őket magukat honvagy gyötörte szülőházuk után, csontos gebéik – mert a hősök mindig is lovakon jártak, még a hősök letűnte után is – pedig fáradtan estek össze; szóval egy elkeseredéssel teli éjszaka aztán mégiscsak megfordult a szerencsájük. A semmiből tűnt elő egy vénséges vén boszorkány, aki éhezett és fázott. A fivérek segítségét kérte, hadd melegedhessen meg a tüzüknél,

ihasson a borukból, ehessen a szalonkájukból. A fivérek, nemes lelkűek lévén, mindezt megengedték neki. Ekkor az öreg banya világszép tündérleánnyá változott, és azt mondta: „Jó tett helyébe jót várj! Elmesélek nektek minden ősi ódát, balladát, eposzt, mesét, hősi dalt, amit csak kívántok!”

Lett is nagy öröme a két fivérnek! Azonnal lúdtollat ragadtak – azaz csak ragadtak volna, ha lett volna nekik. Így hát inkább kitéptek pár szörszálát a lovaikból, azt mártották a tintába, és elkezdték feljegyezni a tündérleány minden szavát.

Mikor elég történetet gyűjtöttek össze, a fivérek elkaptak egy galambot, de nem akármilyen szürke városit, hanem csodaszép fehérét, a leggyorsabb szárnyút mind közül. Ezzel üzentek haza Ludwig öccsüknek: kezdjen el rajzolni, mert meg akarják jelentetni első krónikáskönyvüket, márpedig azt valakinek illusztrálnia is kell!

Egy szép napon aztán, 1811-ben megjelent Jacob első könyve *Über den altdeutschen Meistersang* (Ónémet mesterdalokról) címmel. De nem elégedtek ám meg a német remekművekkel: Wilhelm idegenből gyűjtött meséket, azokat fordította éjt nappallá téve.

A sikert siker követte: végre megjelenhetett a közös krónikáskönyv is,

melyet 1812-ben, Berlinben nyomtattak ki, *Kinder und Hausmärchen* (*Gyermek- és házi regék*) címmel.

No persze a fivérek nem valami slendrián munkát adtak ki a kezük közül! A meséket gondosan átdolgozták, ügyeltek rá, hogy ne legyen korhatáros, kiszedték a szexuális tartalmakat, valamint az illetlen szavakat. Az erőszakot benne hagyták, gondolván, a gyerekeknek jót tesz, ha arról is olvasnak egy picikét. Viszont az azért mégsem járja, hogy holmi fekete szívu anya ártson a gyerekeinek! Ezt nem hagyhatták! Így lett a kegyetlen anyából gonosz mostoha. A stílust is át kellett faragni. Le a hosszú, modern mondatokkal! Legyen tömör, lényegre törő, legyen régies, legyen emelkedett!

A fivérek addig-addig munkálkodtak, míg hatalmas hírnévre tettek szert. Mesterkrónikáikról az egész világ tudott. Tudósok, királyok, császárok, szultánok és varázslómesterek keltek útra, hogy találkozhassanak

a fivérekkel. Mind-mind szerzői jogokat vásároltak, hogy aztán több mint 250 kiadásban, 160 különböző nyelven jelenhessenek meg a Grimm-mesék.

Volt egy közöttük, egy különösen kitartó, délceg úrfi, aki egészen Pannónia földjéről vágatott fel a messzi Berlinbe. Ez az úrfi, Nagy István – mert így keresztelték el az apja, a nagyapja, a dédapja és mindenféle apja után –, 1861-ben először fordította le magyarra a Grimm-meséket.

A Grimm testvérek, most, hogy már az egész világ az ő meséiket olvasta – a *Hamupipőket*, a *békakirályt*, a *Jancsi és Juliskát*, a *Csipkerózsikát*, a *brémai muzsikusokat*, a *Hüvelyk Matyit*, a *Hófehérkét*, a *kevély királykisasszonyt* és így tovább –, végre megpihenhettek! Azaz dehogy pihentek, ezúttal német nyelvtant és szótárt kezdtek el írni! De ez már egy másik történet...

Aki nem hiszi, járjon utána!

Rákóczi Adrienn

Bartis Attila: *A nyugalom* *Könyvajánló*

Amikor a beszélgetés a kortárs magyar irodalomra terelődik, legtöbbször azonnal Esterházy Péter, Háy János vagy Varró Dániel jut az eszébe. Az én személyes kedvencemnek, Bartis Attilának a nevét viszont nem sokan ismerik. Ebben a cikkben szeretném röviden bemutatni nektek az író és *A nyugalom* című regényét, abban bízva, hogy minél többen kedvet kaptok hozzá.

Bartis Attila 1968-ban született Marosvásárhelyen. 1984-ben családjával együtt Budapestre költözött, ahol elismert íróvá és fotóművésszé vált. Az irodalmi sikert a 2001-ben megjelent regénye, *A nyugalom* hozta meg neki. A könyv Amerikában irodalmi díjat kapott (Best Translated Book Awards), itthon pedig azonos címmel, Alföldi Róbert rendezésében megfilmesítették.

A könyv főszereplője, egy középkorú férfi egyes szám első személyben meséli el családja történetét. A férfi keresztnévét nem tudjuk. Az elbeszélést anyja halálával kezdi, majd zavarosabbnál zavarosabb visszaemlékezések következnek.

Kiderül, hogy az anya ünnepelt színésznő volt jóval a rendszerváltás előtt, amíg a lánya disszidálása képtelen nem törte a karrierjét. Az anya alapelve szerint az ember bármit

képes megbocsátani magának, így a legkülönfélébb eszközökkel küzdött a karrierjéért. Mikor semmi sem használt, tizenöt évig bezárkózott a lakásába, ahonnan már csak a halottaskocsin távozott. Tizenöt évig a fiának kellett ellátnia. Ez alatt az idő alatt különös szimbiózis alakult ki közöttük, ami – a történet előrehaladtával – egyre betegesebbnek tűnik.

Ez alatt a tizenöt év alatt az elbeszélő megismerkedik élete szerelmével, a karrierje egyre jobban fellendül, kiderül ez-az a rég halott apáról és annak rég elfeledett szeretőjéről. Mindezek hatására a főszereplő önmagát ismeri meg. Vajon tetszeni fog neki önmaga? Egészségesebb ez a férfi, mint az, aki csak az anyja ápolásának élt?

A regényben nyugalomról szó sem lehet. Az elbeszélés szókimondó és undorító. Folyamatosan felkavar, és amikor az olvasó végre azt hinné, hogy ennél morbidabb már úgy sem lehet, akkor jön még csak a legjava.

Rákóczi Adrienn

Sztárséf szerelmeim

Tavaly szeptemberben, a befogadó táborban említettem, hogy az én nagy függőségem az online főzőműsorok gyűjtése. Arra gondoltam, hogy így év végén megosztanám mindannyi-ótokkal gyűjteményem kedvenc darabjait, legyen mivel eltöltenetek az időt nyáron. A sorrend mondva-csinált, gondolkoztam a betűrenden és a toplistán, de úgy érzem, a legjobb, ha aszerint írom le őket, ahogy eszem-be jutnak: ez valahol tükrözi azt is, hogy milyen sorrendben találtam rájuk, de a köztük levő összefüggéseket, hasonlóságokat is.

Jamie Oliver's FoodTube

Épp ezért, illik azzal kezdenem, akivel az én főzőműsor-utazásom indult: a híres brit meztelen szakáccsal. Ő az, aki a magyar tévében is jól ismert, fiatal, karizmatikus, és erőteljesen képviseli az olasz konyhát. Az ő egymillió fölötti feliratkozóval rendelkező youtube-csatornája sokkal jobban hasonlít a hagyományos tévécsatornákra, hiszen nemcsak ő, hanem rajta kívül még sok más szakács is megjelenik egy-egy videóban. Közülük mindenképp kiemelném egyik kedvencemet, Genarro Contaldát, aki Jamie személyes mentora, egy kedélyes olasz bácsi, elképesztő szenvedéllyel a főzés és az étel iránt.

Jamie elsősorban a kezdőkre fókuszál. Személyes küldetése, hogy az emberekkel megszerettesse a főzést, mert úgy gondolja, annak hiánya az egyik elsődleges oka a mai széles körű elhízásnak. Egyszerű, gyorsan elkészíthető, de egészséges recepteket mutat be, és ahogy említettem, főleg a mediterrán konyhából.

SORTED Food

Ők az online főzőműsorok brit fiúbandája. Négy fiatal, volt osztálytárs állt össze, miután egyikőjük szakácsnak tanult, a többiek pedig zenével és filmkészítéssel foglalkoztak. Ben, a séf próbálja tanítani a videókban a többi hármat (Mike, Barry és Jamie), de az ő videóik nemcsak főzni tanítanak meg, hanem egyenesen szórakoztatnak. Ők nagyon koncentrálnak arra, hogy felfedezzenek számukra is ismeretlen konyhákat, ételkülönlegességeket, sokat építenek a felhasználóik visszajelzéseire, tanácsaira a receptekkel kapcsolatban.

Jamie-hez hasonlóan nagyon népszerű csatornáról van szó, szintén egymillió fölött van a követőik száma. Céljuk elsősorban megmutatni, hogy főzni nemcsak költségghatékony, egészséges, hanem kifejezetten jó szórakozás is lehet, megismerkedni más konyhákkal pedig izgalmas.

Foodwishes

Az egyike a kevés amerikai séfnek a listámon. A csatornát egy Chef John (John Mitzewich) névre hallgató, korábbi profi éttermi és hotelszakács üzemelteti. Talán a listán szereplők közül az egyik legkarizmatikusabb, legszeretnivalóbb figura. Konkrétan soha nem mutatkozik a kamera előtt, minden videójában csak és kizárólag a főzés folyamatai látszanak, ő pedig kellemes baritonjával, jellegzetes stílusában narrálja azokat. Sokéves rutinja egyértelműen látszik tudásán, és ha megszokjuk a videók formátumát, egyszerűen nem tudunk leállni velük, annyi humort tud apránként belecsempészni.

Ő nagyon sok alapétel receptjét mutatja be, jól elmagyarázva minden pont-

ját annak, hol lehet esetleg elrontani, mire kell figyelni. Nem tartja magát viszont ahhoz, hogy csak könnyű receptekkel foglalkozzon, mindig igyekszik új technikákat bemutatni, biztatva, hogy nézői is vágjanak bele.

Food Busker

És vissza is kanyarodtunk a szigetországba megint. Ez a csatorna már kőkeményen egy koncepció mellett tartja magát: John Quilternek annak idején volt egy étterme, ami csődbe ment. Kipróbálta a streetfoodozást, és erre építette egész csatornáját (a *busker* elnevezést utcai zenészekre, mutatványosokra használják). Videóit mindig a kis bódéjában veszi fel – melyet főleg London különböző piacain állít fel, de néha meglátogat más nagyvárosokat

is). Elkészít valamilyen utcára „átírt” receptet, ezután megtippeli, mennyit fizetnének érte az emberek. A videó végén a járókelőkkel megkóstoltatja az ételt, és utána megkérdezi tőlük, mennyit fizetnének: ha többet, mint amennyit ő tippelt, ő kap pontot – ha kevesebbet, akkor az utca.

A versenynek persze tétje nincs, a járókelők ingyen ettek, ő pedig a nézettséget kapja jutalmául. Szintén elképesztően karizmatikus emberről van szó, aki néha kis videoprojekteket is sző a receptek mellé, történeteket mesél el a háttérben, és vendégeivel viccelődik.

Alex French Guy Cooking

Alexis Gabriel erőteljes francia akcentusával, szerethetően mutatja be a számára oly fontos francia konyhát, mindeközben pedig bizonyítja, hogy egy apró konyhában, kezdetleges eszközökkel is létre lehet hozni bombasztikus ízelvényeket, ha odafigyelünk a megfelelő alapanyagokra, és türelemmel készítjük el.

Általában szeret sorozatokban gondolkodni, mindenkinek nagyon ajánlom *A házi pizza odüsszeiáját* (*Homemade Pizza Odyssey*), ahol sorra veszi az elemeket, melyek miatt a friss kemencés pizza olyan finom, és megpróbálja a lehető legjobban az ő apró párizsi konyhájában elkészíteni. Vices, szerethető, és nagyon kreatív videókat lehet tőle várni.

Futottak még:

The Chiappas: Három olasz nővér mutatja be, milyen érzés Angliában felnőni, de ragaszkodni a gyökerekhez. Sok-sok hagyományos olasz recept a nagymamájuktól, és közös főzés picci gyermekeikkel.

You Suck At Cooking: Talán túlzás főzőcsatornának nevezni. Egyértelműen nem veszi komolyan a főzést, a recepteket meg pláne. De azon túl, hogy minden videójával a gasztrokultúra valamely elemét kritizálja, látszik rajta a fejlődés, és hogy valóban ehető ételeket készít, néha még magát is meglepve ezzel.

Donal Skehan: Az ír fiatalember annak idején még egy popbanda tagjaként az Eurovízió is énekelt, az utóbbi években viszont szögge akasztotta mikrofonját, és helyette az ír konyhát mutatja be az interneten. Aki most kezd el nézni őt, meglepődhet, hiszen már Amerikában él, de erős akcentusát magával vitte.

Remélem, ez a néhány irányadó pont már elegendő lesz ahhoz, hogy megismerkedjete ti is annyira a kortárs gasztronómia online jelenlétével, hogy magatok is felfedezőútra induljatok.

Büki Dániel

BOM
2015-2016

